

ikke Noget derimod at indvende. Jeg kan heller ikke see, at Sagen nu staar paa et væsentligt andet Stadium end tidligere. Den ærede Rigsdagsmænds Opfattelse kan maaskee vække den Tro hos enkelte af de andre ærede Rigsdagsmænd, at, medens det tidligere Udgiftsbudget angik det Hele, saa skulde dette Supplement, som der nu omhandles i den nærværende Lov, kun være for de tre Femtedele, i Lighed med hvad der ved Finantsforslaget for indeværende Aar er bragt under Overveielse fra Regjeringens Side. Dette er imidlertid ikke Tilfældet; denne Tillægsbevilling slutter sig til de tidligere Behandlingsmaader af Finantsloven, alene med den under de daværende Forhold efter Regjeringens Mening ganske naturligt følgende Modification, at tidligere Kongeriget alene bær hele Hærens Udgifter, og de Bidrag, der sendtes fra Slesvigs Side, kun være høist ubetydelige, og i ethvert Tilfælde ikke kunde siges at ydes til nogen bestemt Deel af den danske Armee, idet hele den danske Armee enten stod i Slesvig eller stod under Baaben for Slesvig. Det, som har givet Anledningen til den egentlige Meningsforskjel imellem det tidligere Folkething og Regjeringen, var det, at, efterat Armeen i Foraaret 1851 var ophørt i sin væsentligste Bestanddeel at staae paa Militairfod, hvorimod der til Ordenens Opretholdelse i Slesvig vedligeholdtes en mindre Troppestykke, saa fandtes det naturligt, af de slesvigiske Intrader at afholde Udgifterne til dette mindre Troppecorps. Dette blev opstillet som Regel den Gang, og denne Regel skulde ogsaa være fulgt med Hensyn til det nærværende Lovforslag § 8, at de Udgifter, der være foranledigede ved dette mindre Troppecorps Stationering i Slesvig, ikke kunde betragtes som en ligefrem Overskridelse af den paa Finantsloven af 1850—51 opførte Posttion; de maatte afholdes særskilt af de slesvigiske Intrader, hvorimod ellers Overskridelserne ville være at betragte som Gjenstande for Tillægsbevillingen. Det er dette Princip, hvorfra man er gaaet ud, og som ogsaa i sin Tid, da denne Sag med Hensyn til sin Behandlingsmaade, inden den foresattes Rigsdagen, blev undergivet Hans Majestæts Beslutning, blev saaledes afgjort, lige-

som det i sin Tid er meddeelt Rigsdagen. Om der nu end i Henseende til Krigsministeriets Opfattelse af dette Forhold muligen kan være indløben en eller anden Uoverensstemmelse, kan jeg virkelig ikke i dette Øieblik enten bekræfte eller benægte; thi Finantsministeriet har ingen Revision af Krigsministeriets Regnskab, eller nogen Indflydelse paa Krigsministeriets Regnskabs Afslæggelse, men at der kan indløbe Feil i Henseende til Opfattelsen af dette Forhold, som i mange Henseender frembyder Banffeligheder, det vil i hvert Fald ikke være noget Beviis imod Forslaget i det Hele. Findes der ved at gjenneingaae dette Forslag, og specielt § 8, at der er enkelte Ting deri optagne, som ikke burde være optagne, eller at der er undladt deri at optage Noget, som der burde være optaget, saa kan det heller ikke frembyde nogen videre Banffelighed. I første Tilfælde nemlig, naar man finder, at deri er optaget Noget, som ikke burde staae der, saa er det meget let at rette, og i sidste Tilfælde, hvis Regjeringen selv har forsaamt at erhverve Tillægsbevilling for Noget, med Hensyn til hvilket den trængte til Bevilling, saa bliver det jo ganske naturligt Gjenstand for Statsrevisionens Bemærkninger, og det kommer da paa et senere Stadium til Afgjørelse, ligesom alle lignende Tilfælde.

Formanden: Jeg skal tillade mig en Bemærkning med Hensyn til det Formelle, inden Discussionen gaar videre, nemlig Spørgsmaalet om Udsættelse af denne Sag. En saadan Udsættelse kjender, saavidt jeg skønner, Forretningsordenen ikke. Naar man vil være sikker paa, at Sagen ikke bliver behandlet i indeværende Session, saa, da det er Regjeringens Forslag, maa det enten tages tilbage af vedkommende Minister, og Ingen atter optage det, eller ogsaa maa Thinget stemme mod dets Overgang til 2den Behandling. Man kan naturligviis ogsaa vælge en anden Udvei, men denne er mindre sikker, den nemlig, enten at overlade Sagen til et Udvalg eller til Afdelinger, eller lade det komme an paa, om Formanden, naar Sagen er gaaet til 2den Behandling, finder sig foranlediget til at sætte den paa Dagsordenen; men, naar man vil